

ת"פ 11646/01/17 - מדינת ישראל נגד י ק

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 11646-01-17 מדינת ישראל נ' ק
לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אנה גולדנהירש

המאשימה

נגד

י ק

ע"י ב"כ עו"ד דן נתיב

הנאשם

הכרעת דין

רקע

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות הסגת גבול - לפי סעיף 447(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "החוק"), תקיפה הגורמת חבלה - לפי סעיף 380 לחוק, ואיומים - לפי סעיף 192 לחוק.

בהתאם למפורט בעובדות כתב האישום, במועד האירוע התגורר הנאשם קומה אחת מעל י ב (להלן: "המתלון"). ביום 27.5.16, סמוך לשעה 21:30, לאחר שבני משפחת המתלון סיימו לסעוד את סעודת השבת ופינו כסאות אל מרפסת הדירה, צעק לעברם הנאשם: "אתם בני זונות, אתם ברברים תחזרו מאיפה שבאתם, ואני איתך עוד לא גמרתי". בהמשך, עלה הנאשם אל דירת המתלון (להלן: "הדירה"), דפק על הדלת באופן שהביא לנפילת דברים שהיו תלויים עליה, פתח את הדלת ונכנס פנימה. בשלב זה, תקף הנאשם את המתלון בכך שאחז בצווארו, שרט אותו והיכה בצלעותיו ועל ידיו, תוך שאמר לו: "אתה אצלי גמור, אני מביא אקדח ויורה בך, אתה מת". בנסיבות אלה, הדפו המתלון ואחיו את הנאשם אל מחוץ לדירה, שם שב הנאשם ואמר למתלון שבכוונתו להביא אקדח ולירות בו, וכן אמר לו "אתה מת".

כתוצאה מהאמור לעיל נגרמה למתלון חבלה מדממת בצווארו.

2. הנאשם כפר במיוחס לו, וטען כי יצא אל מרפסת ביתו בשל רעש בלתי נסבל מדירת בית המתלון, וצעק לכיוון הדירה שיפסיקו עם הרעש. לאחר שלא נענו לבקשתו, עלה אל הדירה ודפק על הדלת. המתלון פתח את הדלת, והנאשם ביקש ממנו שיפסיקו עם הרעש. בתגובה, ובעודו מחוץ לדירה, טען הנאשם כי המתלון היכה בו מכת אגרוף. בהמשך, יצא המתלון מהדירה עם אדם נוסף, ושניהם תקפו את הנאשם

במהלומות. הנאשם השתופף ארצה, תוך שהמשיך לספוג מהלומות נוספות בראשו, בגבו ובצלעותיו. אנשים נוספים שהיו במקום, ניסו למשוך את התוקפים ממנו, אך אלה לא הירפו. בשלב זה, הגיעה למקום בתו של הנאשם, אשר הבחינה בו שרוע על הארץ, ומספר נוכחים מכים בו. הבת הצליחה להרים אותו, אך התוקפים הפילו אותו שוב. מיד כשהגיעה למקום אשתו של הנאשם, הצליחה בסיוע בתו למלט את הנאשם אל תוך המעלית.

3. בנסיבות אלה, נשמעו ראיות. במסגרת פרשת התביעה, העידו העדים הבאים: המתלון, אחיו ש ב (להלן: "האח ש"), אשתו א ב (להלן: "א"), בתו ש ב (להלן: "הבת ש"), בנו ט ב (להלן: "הבן ט"), והשוטרים אלעד אלמליח (להלן: "השוטר אלמליח"), עמית בן שטרית (להלן: "השוטר בן שטרית"), וסאלח נאסר אל דין (להלן: "השוטר אל דין"). בנוסף, הוגשו במסגרת פרשת התביעה מסמכים שונים, כגון תעודה רפואית של המתלון, צילומי החבלה, הודעות הנאשם, עימות שנערך ועוד.

במסגרת פרשת ההגנה, נשמעו עדויות הנאשם, בתו ס ק (להלן: "בת הנאשם") ואשתו ג ק (להלן: "אשת הנאשם").

במהלך הדיון המשפטי בהמשך, אתייחס לעדויות השונות ולחומר הראיות הנוסף שהוגש.

טיעוני הצדדים

4. המאשימה הפנתה בסיכומיה, לעדויות עדי התביעה, אשר העידו, לטענתה, באופן קוהרנטי ואמין, ותמכו זו בזו. בנוסף, ציינה המאשימה מספר ראיות המחזקות את עדויות עדי התביעה, כגון עדות השוטר אלמליח, אשר הבחין בדברים המפוזרים בכניסה לדירת המתלון, בחבלה של המתלון לעומת חוסר חבלה על גוף הנאשם, וכן ציין את מצבם הנפשי של א' ושל ילד במקום. לעומת זאת, הדגישה המאשימה את הקושי במתן אמון בגרסתו המתפתחת של הנאשם. אשר לטיעון ההגנה בדבר מחדלי חקירה, כנובע מאי זימון אשת הנאשם למתן עדות, טענה המאשימה כי מדובר בטיעון מינורי ביותר, וכן ביקשה לדחות טענה של אכיפה בררנית אשר, לעמדתה, אינה מתקיימת בנסיבות מקרה זה.

5. ב"כ הנאשם טען כי במקרה זה רב הנסתר על הגלוי, זאת בשל העובדה שתיק החקירה נגזז תחילה כנגד שני הצדדים ונפתח בהמשך בשל ערר שהוגש, תוך הסתרת עובדות אלה מבית המשפט. סתירה משמעותית בראיות התביעה, ביקשה ההגנה לראות באופי הפגיעה הנראית בצילום וכן בתיעוד הרפואי בו צוין פצע שפשוף, שאינם שריטות או חניקה. נתון זה צריך היה "להדליק נורה אדומה" במהלך חקירת המקרה. לגבי קוהרנטיות עדויות התביעה, טען ב"כ הנאשם כי יש לראות בכך תאום עדויות של בני משפחה, אשר המניע לכך הוא ברור. טענת הגנה נוספת, ביקשה לבסס את גרסת הנאשם על גילו, מצבו הרפואי והיעדר הרשעות קודמות.

ב"כ הנאשם טען עוד להגנה מן הצדק, אותה ביקש לבסס על התנהלות המשטרה החל מהגעת שוטר הסיור לזירה, אשר בחר להעדיף את צד המתלוננים, ועד לחקירה בה קיימים חוסרים ראיתיים משמעותיים, נוכח אי זימון עדות ההגנה למסירת הודעה, וכן חקירה "כלאחר יד" של טענת הנאשם כי הותקף על ידי המתלון ומשפחתו.

דין והכרעה

עדויות המתלונן ובני משפחתו

6. במהלך שמיעת הראיות, העידו מספר עדי ראיה. כפי שטען ב"כ הנאשם, יש להתייחס לבני משפחת המתלונן אשר העידו, כעדים המקורבים אל המתלונן, ובהתאם אף לעדות ההגנה המקורבות אל הנאשם. גרסאות עדי התביעה לא נמסרו במאוחד מיד לאחר האירוע, כך שפרק הזמן שחלף עד למתן העדויות במשטרה, אכן מותיר את החשש המובנה הקיים בעדויות בני משפחה התומכות זו בזו. לאחר מתן תשומת לב מיוחדת לעובדה זו, אני מוצא כי במקרה הנדון יש לראות בחלקים שונים של עדויות התביעה, רכיבים המחזקים את האמון שיש לתת בכל אחת ואחת מהן, ובמיוחד כשאלה משתלבות ושזורות זו בזו. בנוסף, קיימות ראיות חיצוניות לעדויות עדי התביעה, המחזקות ומאששות את האמור בעדויותיהם.

7. אין מחלוקת בין הצדדים, לגבי חלקו הראשון של האירוע: לאחר שבני משפחת המתלונן הוציאו ריהוט אל מרפסת הדירה, התפתח שיח קולני בין הצדדים, בעקבותיו עלה הנאשם אל דירת המתלונן. החל משלב זה של האירוע, עדויות עדי התביעה תומכות בגרסת המתלונן, תוך אמירות המקנות להן מהימנות:

א. המתלונן העיד, כי הנאשם התפרץ אל תוך הדירה בבעיטה בדלת, באופן בו עפו דברים שהיו תלויים עליה, העיף חפצים מכונית סמוכה, אחז בצווארו וגרם לו לחבלה (עמ' 3 ש- 15-23 לפרוט'). המתלונן לא הסתיר בעדותו את הפעולה הפיזית בה נקט כנגד הנאשם, כאשר העיד שניסה להוציאו מהדירה בסיוע אחיו ש (עמ' 3 ש- 25-26, עמ' 7 ש- 9, עמ' 9 ש- 9-11 לפרוט'). אמירות אלה, בהן המתלונן תיאר הפעלת כח פיזי מצדו כנגד הנאשם, מחזקות את מהימנות גרסתו. בהמשך, העיד כי הנאשם אף אמר לו **"אתה אצלי גומר, אני הולך להביא אקדח"**, וכן **"אני גומר אותך"** (עמ' 4 ש- 1-2 לפרוט'). המתלונן העיד אף על מצבה הנפשי של אשתו, אשר היתה **"ממש בלחץ, בהלם, היא קיבלה כדורי וואליום"** (עמ' 4 ש- 9 לפרוט'), וכן על הילדים שהיו בחדה כתוצאה מהאירוע.

ב. האח ש, חזר בעדותו על תיאור האירוע כפי שהעיד המתלונן: הוצאת הריהוט אל מרפסת הדירה, חילופי דברים עם הנאשם, בעיטה "עוצמתית" בדלת, התפרצות של הנאשם פנימה, נפילת דברים שונים, אחיזה בצוואר המתלונן ואיומים כי יביא אקדח וירה במתלונן (עמ' 10 ש- 11-25 לפרוט').

גם עד זה, לא חסך בעדותו תיאור של פעולות פיזיות בהן נקט כנגד הנאשם, כאשר דחף והדף אותו (עמ' 12 ש- 19, 23-24 לפרוט'), ואף הוסיף על עדותו של המתלונן: **"אני באתי מהצד תפסתי לו ביד ועם י ביחד הדפנו אותו החוצה... הוא כל הזמן ניסה להתקדם לתוך הבית ואני חסמתי אותו"** (עמ' 10 ש- 26-28 לפרוט'). האח ש חזר על מצבו הנפשי של בנו, בעקבות האירוע (עמ' 11 ש- 1-2 לפרוט').

אף לגבי האח ש, ניתן לראות בפירוט הכח הפיזי בו נקט כלפי הנאשם, בגדר אותות אמת.

ג.

א' העידה על אופן התפרצות הנאשם אל תוך הדירה, בבעיטה בדלת, תוך פיזור הדברים שהיו בכניסה. בהמשך, העידה כי ראתה את הנאשם בביתה, את המתלונן דוחף אותו החוצה ושמעה את הנאשם מאיים שיביא אקדח וירה במתלונן (עמ' 1 ש- 17-27 לפרוט'). עוד העידה על הבהלה, הפחד והחרדה שאחזו בה, וכן בילדים שהיו במקום, כתוצאה מהתנהגות הנאשם ואיומיו (עמ' 14 ש- 24-25, 27, עמ' 15 ש-2, עמ' 16 ש-1 לפרוט').

עדה זו, אשת המתלונן, לא תיארה את אופן פציעתו, אלא ציינה כי הבחינה בפציעה המדממת רק כשהמתלונן נכנס לבית לאחר שהנאשם עזב את המקום (עמ' 16 ש-4 לפרוט'). תאום גרסאות בין עדי התביעה, כטענת ב"כ הנאשם, היתה מביאה לידי עדות חד משמעית אף של עדה זו לגבי אופן פציעת המתלונן, בוודאי כאשר נכחה במקום. העובדה שא' לא העידה כי הבחינה באופן תקיפת המתלונן, והבהירה שבתחילת האירוע היתה במטבח (עמ' 16 ש-30 לפרוט'), מקנה מהימנות לדבריה. זאת ועוד: העדה א' העידה באופן מפורט לגבי הפעולות הפיזיות בהן נקט המתלונן כלפי הנאשם, תיאור המגביר את מידת האמון בעדותה: **"בעלי דחף אותו החוצה... כל העת יש דחיפות להוציא אותו מהבית והוא מתקש, מתקדם, הודף חזרה. בעלי והנאשם דחפו זה את זה כשבעלי מנסה להוציא אותו מהבית. הדברים היו בכניסה לבית, נגררו למבואה..."** (עמ' 14 ש- 25-30 לפרוט'); **"אחד דחף את השני בצורות כאלה (מדגימה הנפת ידיים לפניו)...היו חילופים של דחיפות כאלה, ודחיפה בעיניי זה סוג של מכה"** (עמ' 15 ש- 22-29 לפרוט').

א' העידה רק לגבי הפעולות בהן נקט המתלונן כנגד הנאשם. כשנשאלה לגבי דחיפות הנאשם על ידי ש', השיבה כי איננה זוכרת מה עשה (עמ' 16 ש-12 לפרוט'). ככל שאכן מדובר היה בעדויות מתואמות, הרי שהעדה א' היתה חוזרת על חלקו של ש' בדחיפת הנאשם אל מחוץ לבית, כפי שהעידו ש' והמתלונן. אופי זה של עדות, כאשר א' לא ציינה שש' לא עשה דבר וכן לא שבה על העדויות לגבי חלקו באירוע, אלא דבקה בחלקים אותם זכרה מהאירוע, מחזקת אף הוא את האמון שיש לתת בעדות זו.

ד.

הבן ט, העיד על האירוע שהחל בוויכוח עם הנאשם, במרפסת הדירה. ט העיד על הקול העז מכיוון הדלת, על כך שהבחין בנאשם אווז את אביו בצווארו, ועל האיומים שהפנה הנאשם כלפי האב שהוא הולך להביא אקדח ולירות בו (עמ' 17 ש-28 - עמ' 18 ש-8 לפרוט').

הבן ט העיד אף הוא, לגבי הפעולות הפיזיות בהן נקטו המתלונן וש', אשר ניסו להוציא מהדירה (עמ' 18 ש-6 לפרוט'), **"הרחיקו אותו מהדירה"** (עמ' 18 ש-24 לפרוט'), **"הדפו אותו עד שהוציאו אותו מהבית"** (עמ' 19 ש-12 לפרוט'). יש להתייחס לאמירות אלה, באופן דומה לעדויות המתלונן והאב ש ביחס לכח שהפעילו.

ה.

הבת ש, העידה על התפרצות הנאשם אל הדירה, תקיפת המתלונן בצווארו, החבלה שנגרמה לו, האיומים אותם השמיע הנאשם כלפי המתלונן וכן על הדיפת הנאשם אל מחוץ לבית על ידי המתלונן וש' (עמ' 32 לפרוט'). לאחר תחילת האירוע בדירה, ניגשה לחדרה על מנת להתקשר למשטרה (עמ' 32 ש-30-31 לפרוט').

8. ניתן להצביע בעדויות שלעיל, על חזרה לגבי השתלשלות האירוע, כפי שפורטה על ידי המתלונן, לרבות פרטים מרכזיים בה: אופן הכניסה לדירה, פיזור החפצים השונים שהיו בכניסה, עגלת התינוק שעמדה בסמוך לדלת, אופן תקיפת המתלונן, התגובה הפיזית של המתלונן ושל ש, האיומים אותם השמיע הנאשם, הפחד שאחז בא' ובילדים במקום.

בשל קירבתם המשפחתית של העדים, והמועדים השונים בהם נמסרו הודעותיהם במשטרה, יש להתייחס לריבוי עדויות אלה בזהירות הנדרשת בעת בחינת המשקל המצטבר שיש לתת להן. במקרה הנדון, התרשמתי באופן בלתי אמצעי מעדי התביעה השונים, אשר העידו באופן בלתי מתלהם, ולעיתים אף נרגש (עדויות של א'), לגבי האירוע. במהלך עדויות אלה, לא הסתירו עדי התביעה הפעלת כח פיזי מצד המתלונן וש', כלפי הנאשם, זאת על מנת להדפו ולהוציאו מהדירה. לגבי חלק מהעדים, ניתן להצביע על חלקים מסוימים המגבירים את מידת אמינות העדות ומהימנותה, כפי שפורט לעיל. קיומם של אותות אמת נפרדים בחלק מעדויות התביעה, בכל עדות העומדת בפני עצמה, מחזקים את המשקל המצטבר שיש לתת למכלול העדויות.

ראיות חיצוניות לעדויות המתלונן ומשפחתו

9. ראיות חיצוניות שונות, תומכות ומחזקות את עדויות עדי התביעה, בני משפחתו של המתלונן, כפי שיפורט להלן:

א. עדי התביעה העידו לגבי אופן כניסתו של הנאשם אל דירת המתלונן, במהלכה העיף דברים שונים בסמוך לדלת הכניסה. השוטר אלמליח, אשר הגיע אל זירת האירוע, צין בדו"ח הפעולה את התרשמותו: **"לציין כי הכניסה לבית הייתה נראית הפוכה כאשר ספרים ומגנטים על הרצפה זאת בעקבות התפרצותו לבית ובעיטות רגלו בדלת הבית" (ת/1).** עדות זו, מחזקת את עדויות עדי התביעה האחרים לגבי דרך התרחשות תחילת האירוע וכן לגבי מהימנותם.

ב. הבת ש' העידה, כי התקשרה למשטרה מיד לאחר תחילת האירוע. תיעוד השיחות למוקד המשטרה (ת/3), מעלה כי ש' התקשרה ראשונה למוקד, וערכה שתי שיחות בסמיכות רבה. האזנה לשיחה הראשונה, מעלה כי ש' התלוננה על תקיפת "המשפחה שלי" על ידי השכן. ניתן לשמוע את הבהילות בקריאת ש' לעזרת המשטרה, תוך בקשה להגיע "עכשיו", התרגשות רבה הניכרת באופן ברור בקולה של ש', עד כדי בכי במהלך השיחה, וכן שימוש במילים "אני מתחננת" בבקשה להגעת ניידת משטרה בדחיפות.

כעבור דקות ספורות, בוצעה שיחה נוספת של ש' אל מוקד המשטרה, בה שבה ואמרה "הוא תקף אותנו בתוך הבית", וביקשה שוב לזרז את הגעת הניידת. גם בשיחה זו, התרגשותה הרבה של הבת ש' ניכרת היטב בקולה ובהתנשפויותיה.

יש לציין, כי תועדה שיחה נוספת למוקד המשטרה, כעבור דקות ספורות, בה הנאשם בעצמו התקשר והתלונן על כך שארבעה אנשים תקפו אותו. בהמשך, התקשר אדם נוסף שהתלונן

על שכן אשר פרץ לביתו ואיים שיביא אקדח.

הדיווח הראשוני של הבת ש, לגבי השכן אשר תוקף את משפחתה בתוך ביתה, ובהמשך תיעוד של שיחה בה נאמר שהוא תוקף את אביה ואת דודה מחוץ לבית, תואם את השתלשלות האירועים, כפי שבא לידי ביטוי בעדויות עדי התביעה. בנוסף, האזנה לשיחות מבססת את הבהלה הרבה שאחזה בעדה ש', לנוכח מעשי הנאשם. מצב נפשי זה במהלך האירוע, מחזק את מהימנות עדותה וכן את עדויות התביעה המתארות התרחשות דומה לזו עליה העידה ש'.

ג. עדי התביעה ציינו בעדויותיהם, כאמור לעיל, את מצב הפחד והחרדה שאחזו בא' ובילדים שנכחו באירוע, וכן כי א' אף נזקקה לטיפול תרופתי לשם הרגעה. השוטר אלמליח, אשר הגיע אל המקום, העיד לגבי א' ש"מדובר באישה בסביבות גיל ה-60 בערך, אישה שעמדה וגמגמה, לא הצליחה לדבר, שלוש פעמים החזיקו אותה כי כל פעם ביקשה לדבר וכל פעם כמעט נפלה, נתנו לה לשבת. היא הייתה לבנה כמו סיד, רואים על בן אדם שהוא חיזור או לא" (עמ' 31 ש- 24-26 לפרוט'). בנוסף, העיד השוטר אלמליח כי "היה ילד בן 5-6 שהיה קצת נסער שעמד מכווץ" (עמ' 32 ש- 9-10 לפרוט'). עדות זו מחזקת את גרסת עדי התביעה לגבי המקרה, ואף את העובדה שהנאשם הוא התוקף ולא המותקף באירוע, באופן שהביא למצבם הנפשי של א', אשת המתלונן, וכן של הילדים.

ד. החבלה שנגרמה למתלונן, מתיישבת עם אופן התקיפה המתואר בעדויות. מספר עדי תביעה, אישרו את גרסת המתלונן לגבי אופן תקיפתו על ידי הנאשם, בדרך של אחיזה בצווארו, אשר גרמה לפצע מדמם (ראו לעיל). בהתאם לעדות השוטר אלמליח, כשהגיע למקום בסמוך לאירוע, הבחין במתלונן: "ראיתי בן אדם עם שריטות אדמומיות ודם שנוזל בצוואר" (עמ' 31 ש- 8 לפרוט'). סימני החבלה תועדו בצילומים (ת/2), ופורטו אף בתעודה הרפואית שהוגשה (ת/1). ב"כ הנאשם טען שאין מדובר בפצעי שריטה או חניקה, אלא נכתב בתעודה הרפואית שזה פצע שפשוף, וכן כי אופי הפציעה מלמד על "פציעה עצמית" (עמ' 29 ש- 6-9 לפרוט'). בשונה מטיעון זה, עיון בתעודה הרפואית, מעלה כי בנוסף לציון פצע "שפשוף ענק", הרופא המטפל כתב ש"היו סימנים לתקיפה בצוואר... לא היו חתכים עמוקים שמצריכים ללתפירה" (כך במקור, ת/1). ניתן בהחלט להסיק מניסוח זה שנמצאו חתכים אך לא בעומק המחייב תפירה.

זאת ועוד: עדויות עדי התביעה מתייחסות למיקום האחיזה במתלונן, אך העדים יכלו רק לשער כיצד אותה אחיזה הביאה לידי החבלה. לצד העובדה שב"כ הנאשם הסתפק באמירה, לפיה ניכר מהצילומים שאין מדובר בתקיפה אלא בפציעה עצמית, ללא כל ביסוס בחוות דעת, עדות או מסמך רפואי, הרי שבתעודה הרפואית, אשר הוגשה בהסכמה, נכתב מפורשות כי "יש לראות סימנים של תקיפה באזור של צוואר מצד שמאל" (ת/1, ההדגשה אינה במקור).

מכלול נתונים אלה, מביא לידי מסקנה, כי החבלה שנגרמה למתלונן תומכת בגרסת עדי התביעה לגבי תקיפתו, בדרך שתוארה על ידם בעדויות בבית המשפט.

הראיות הנוספות, החיצוניות לעדויות בני משפחת המתלונן, הן בעלות משקל משמעותי, כל אחת בפני עצמה. הצטברות ראיות שונות אלה, התומכות בעדויות בני משפחת המתלונן, מחזקת, מבססת, מאששת ומאמתת אותן.

עדויות ההגנה

10. לעומת עדויות עדי התביעה, מתעוררות תהיות רבות לגבי גרסתו של הנאשם. הנאשם העיד על אלימות חמורה שהופעלה כנגדו על ידי מספר אנשים: **"הדלת נפתחה וחטפתי אגרוף לבטן בניתוח... יחד עם י יצאו אחד שתום עין גדול ועוד אחד קירח עם זקן קצוץ והחלו להכות בי... נתן לי אגרוף בראש ואיבדתי את ההכרה, נפלתי על הרצפה, כשהתעוררתי כבר היו שם כל בני המשפחה... מנסה לעצור אותם מלהמשיך לבעוט בי ולהכות אותי... ראיתי את בתי נכנסת מהמעלית ומנסה להזיז אותם ממני... הם ממשיכים להחטיף לי... הבת שלי ואשתי ניסו להרים אותי, נפלתי שוב..."** (עמ' 36 ש- 26 - עמ' 27 ש- 4 לפרוט').

כשהגיע אל זירת האירוע השוטר אלמליח, אמר לו הנאשם ש**"תקפו אותו ארבעה אנשים במהלומות רצחניות"** (ת/7). אופי האלימות נותר, בגרסה זו, קשה ביותר, ואולם הנאשם ציין כי הותקף על ידי ארבעה ולא על ידי שלושה, כפי שהעיד בבית המשפט.

ניתן היה בהחלט לצפות לחבלות משמעותיות, הנגרמות כתוצאה מתקיפה שכזו. בדו"ח אנשי מד"א אשר הגיעו למקום, צוינה המטומה בעין ימין ובמצח, ללא דימומים הנראים לעין, במצב שהוגדר "משביע רצון" ובהכרה מלאה (ת/9). הנאשם פונה, לבקשתו, לבית חולים, אך לא הציג כל מסמך שחרור. יחד עם זאת, העיד שבבית החולים **"אמרו לי אין לך שום סימן, הסברתי להם על הכאב ראש ואמרו לי לקחת כדורים"** (עמ' 37 ש- 14-13 לפרוט'). השוטר אלמליח ציין בדו"ח הפעולה כי **"לא הבחנתי באף מכה או חבלה על י"**. בנוסף, כתב שהנאשם **"נראה תשוש וחבול היות והחזיק מגבת עם קרח אותה שם על ראשו"** (ת/7), עובדה היכולה להסביר מדוע לא הבחין בהמטומה אותה ציין איש מד"א. גם גובה הודעתו של הנאשם, למחרת האירוע, העיד שהנאשם **"טען טענות, סימנים לא היו"** (עמ' 20 ש- 26 לפרוט'). אף עדת ההגנה, בתו של הנאשם, ענתה שלא זכור לה האם היו על גופו של הנאשם סימני חבלה (עמ' 52 ש- 15-14 לפרוט').

הנאשם העיד בבית המשפט כי ניגש לרופא המשפחה והתלונן שכואב ושורף לו בניתוח, ולפיכך הופנה לבצע אולטרסאונד, בו התגלה קרע בשרירי הבטן, ושנדרש ניתוח נוסף על מנת **"להכניס רשת"** (עמ' 37 ש- 34-31 לפרוט'). לשם תמיכה בעדות זו, הוגשה תעודה רפואית (נ/1). הנאשם נמנע מלהגיש תיעוד רפואי התומך בטענה לגבי הקרע בשרירי הבטן, והסתפק בתעודה הרפואית של רופא המשפחה. גם תעודה זו, אינה משתלבת עם גרסת הנאשם, כאשר רופא המשפחה היפנה אותו לבדיקת נירולוג ולא לביצוע אולטרסאונד, כפי שהעיד (נ/1).

הממצאים על גופו של הנאשם, בסמוך לאירוע, אינם עולים בקנה אחד עם גרסתו לגבי תקיפתו הקשה והאלימה על ידי מספר אנשים.

11. עדותו של הנאשם בבית המשפט, התאפיינה בהטחת האשמות כלפי גורמים שונים, לגבי התנהלות לא

ראויה ותייעוד שגוי, זאת בכל מקרה בו עומת עם נתונים בעייתיים. כך, כשעומת עם דבריו בחקירתו, כי התעלף שוב בביתו על הספה (ת/5 ש-7), בשונה מעדותו בבית המשפט, השיב: **"לא אמרתי שהתעלפתי על הספה"** (עמ' 42 ש-19 לפרוט'). הנאשם הוסיף, בתשובה לשאלה מדוע לא אמר בחקירה שאין לו ציפורניים כי הוא עובד בפסיפס, כפי שטען בבית המשפט, כי **"אמרתי אולי השוטר לא כתב"** (עמ' 46 ש-20 לפרוט'). באופן דומה, טען כנגד איש מד"א, אשר לא ציין בדו"ח שלו כי הנאשם אמר שאיבד את הכרתו: **"אמרתי את זה וזה לא נכתב"** (עמ' 43 ש-2 לפרוט'), ושוב לגבי נפילתו במעלית **"הם לא כתבו את זה"** (עמ' 43 ש-6 לפרוט').

קשה להעריך, כי השוטר שהגיע לזירה, והשוטר שגבה את הודעתו של הנאשם, כמו גם אנשי מד"א בזירת האירוע, נמנעו כולם מלציין דברים חשובים אשר נאמרו להם מפורשות על ידי הנאשם, או דברים חשובים בהם הבחינו.

12. הנאשם העיד בבית המשפט, כי אשתו ובתו נכחו בעת שהמשיך לספוג מכות מהמתלונן ובני משפחתו: **"ראיתי את בתי נכנסת מהמעלית ומנסה להזיז אותם ממני... תוך כדי כל המהלך הזה שהיא מנסה להרים אותי הם ממשיכים להחטיף לי"** (עמ' 37 ש-4 לפרוט'); לגבי אשתו טען, בנוגע למכות שספג, כי **"היא לא רק ראתה גם ניסו לתקוף אותה. קיללו אותה בטוח"** (עמ' 42 ש-6 לפרוט'); בהמשך, ענה בחיוב לשאלה המפורשת האם בתו ואשתו נכחו וראו את המכות שקיבל (עמ' 41 ש-29 לפרוט').

לעומת גרסה זו של הנאשם, בתו העידה כי הבחינה באנשים **"מנסים"** להכות את הנאשם (עמ' 48 ש-24, עמ' 50 ש-22 לפרוט'), ובאופן מפורש ציינה ש**"הם ניסו להרביץ אבל לא הצליחו"** (עמ' 51 ש-3 לפרוט'). אשתו של הנאשם, העידה אף היא כי הבחינה בבתה ובאנשים נוספים המנסים להרים את הנאשם מהרצפה, אך לא העידה דבר לגבי תקיפתו (עמ' 57 לפרוט'). בתשובה לשאלה האם ניסו לתקוף אותה, כפי שהעיד הנאשם, ענתה בשלילה (עמ' 58 ש-34 - עמ' 59 ש-1).

לא התקבל כל הסבר מניח את הדעת, להבדלים משמעותיים אלה בגרסאות עדי ההגנה השונים.

13. ב"כ הנאשם טען להגנה מן הצדק, בשל אופי החקירה, בה המשטרה, כך טען, העדיפה את גרסת המתלונן ולא חקרה כראוי את המקרה. לא ניתן לבסס טיעון זה, על כך שאשת הנאשם לא זומנה למתן עדות. יתכן בהחלט, שהיה מקום לזמנה, אולם לא ניתן לבסס טענת הגנה מן הצדק על כשל שכזה בלבד. יש עוד לציין, כי בסופו של יום העידה אשת הנאשם בבית המשפט. בנוסף, לא מצאתי כל ממש בטענות בדבר גניזת תיק החקירה כנגד כל המעורבים ופתיחתו לאחר הגשת ערר, פעולה המעוגנת בסדרי הדין. אשר לטענה לפיה המשטרה נקטה עמדה המעדיפה את גרסת המתלונן, אפנה לכך שהמתלונן ואחיו נחקרו תחת אזהרה, אך התיק כנגדם נסגר. לא מצאתי ביסוס אמיתי לטענת האפליה. בהתבסס על הנמקות הכרעת הדין, חומר הראיות בהחלט תומך בהחלטה זו, וכן בהחלטה על הגשת כתב אישום כנגד הנאשם.

לאור מהימנות עדויות עדי התביעה, הראיות הרבות התומכות בגרסת המתלונן ובני משפחתו, והבעיות המשמעותיות שפורטו לגבי מהימנות הנאשם, אני מוצא את הנאשם אשם ומרשיעו בעבירות המיוחסות לו.

ניתנה היום, א' שבט תשע"ח, 17 ינואר 2018, במעמד הצדדים